

Befolkningen saa dybt, nemlig Medicinalhandelen, trænger andre Momenter frem paa Overfladen.

Om selve Lovforslaget kan der naturligvis siges mange Ord. Spørgsmaalet er, om man skal bibeholde det Princip at have et Apotekerfond eller ikke. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt dette Princip er rigtigt. Thi hvad vil det sige? Det vil sige, at man har en Fond, hvortil samtlige Indehavere af personelle Apotekerprivilegier bidrager, og dette Fonds Midler skal bruges til at pensionere Apotekere og deres Enker med samt som hidtil til at give Tilskud til Apoteker, der ikke kan give deres Indehavere en vis Fortjeneste. Grænsen var i Loven fastsat til mindst 3 000 Kr., men er senere administrativt forhøjet til 6 000 Kr. Jeg siger, at det er et stort Spørgsmaal, om dette Grundlag er rigtigt, for hvad betyder det? Det betyder, at alle Medicinkøbere gennem Medicinpriserne skal bidrage til at pensionere de Apotekere, som har de personelle Apotekerprivilegier. Det er jo rigtigt, at Apotekerne har en delvis offentlig Bestilling, men det er vel ogsaa rigtigt, at denne Bestilling i al Almindelighed er eftertragtet og godt aflagt, saaledes at Ofret fra de paagældendes Side neppe er saa overordentlig stort, i Særdeleshed naar der bliver sikret dem en vis Indtægt gennem Tilskud af Apotekerfonden. Det vil altsaa sige, at ved Medicinsalget skal Befolkningen i Byerne og da navnlig i de store Byer, hvor Sammenhobningen af Mennesker er større og derfor ogsaa Omsætningen i Apotekerne bliver større, fordi det ikke er nødvendigt at have Apoteker i et saa stort Antal i Forhold til Befolkningens mængden som i de svagere befolkede Egne, bidrage til dels at holde Landapotekerne oppe, dels at pensionere de Mennesker, som besørger Medicindistribueringen. Jeg synes, at det er urigtigt og uretfærdigt. Hvorfor skal der for et Produkt, der er saa nødvendigt for Befolkningen til eventuel Generhvervelse af dens Sundhed, betales i saa stor Udstrækning af de fattige og allerfattigste, at der kan oprettes en Pensionskasse for det Overskud, der indtjenes paa Medicinpriserne? Jeg synes, at Princippet i sig selv er urigtigt og forkasteligt. Det maa være en Samfundsop-

gave, en Statsopgave at forsyne Befolkningen med Medicin, saaledes som man mener, det bedst kan lade sig gøre. Hvis det var Staten, der skulde gøre det, er jeg ganske sikker paa, at man ikke vilde have hørt saa meget om, at Apotekerne skulde have Privilegier. Men Apotekernæringen burde være mere fri, saaledes at den enkelte ligesom i andre Erhverv maatte skøtte sig selv og klare sig, som han kunde. Jeg gør mig ikke store Forhaabninger om, at dette overfor et Princip, der er saa gammelt, skulde kunne gennemføres, men det hindrer jo ikke, at man kan fremdrage det, naar man synes, at Grundlaget er forkert.

Jeg vil da kun fremsætte et Par ganske korte Betragtninger om det, der foreligger her, nemlig den Kommissionsbetænkning, som vi har modtaget, og som har dannet Grundlaget for Lovforslaget. Jeg vil gerne slutte mig til den Opfattelse, som det ærede 8de landstingvalgte Medlem (Birch) har fremsat, idet jeg spørger: Er det nu ogsaa nødvendigt, at vi gaar til en Nedsættelse af disse Afgifter, eller skulde vi maaske hellere gaa en anden Vej — dette tilføjer jeg paa egen Regning — og sige: Lad det Beløb komme Medicinpriserne til gode. Det bliver ganske vist ikke noget svimlende Beløb, overfor hele Landet spiller det maaske ikke nogen meget stor Rolle, men vi vilde derved være kommet ind paa en rigtig Vej. Det kan nemlig ikke nægtes, at naar man nedsætter Afgiften til Apotekerfonden, saa er Muligheden for at faa Medicinpriserne nedsat mindre, thi Apotekeren skal have en vis Fortjeneste for at eksistere, og for at han kan have det, maa han have saa og saa høje Medicinpriser. Dette Forhold maa jo Sundhedsstyrelsen, som, gaar jeg ud fra, fastsætter Medicinpriserne, tage med i Beregningen, naar den gaar til denne Fastsættelse. Derfor er jeg heller ikke ganske sikker paa, at det vil være rigtigt at foretage en Nedsættelse af Afgiften nu, og navnlig er jeg ikke sikker paa det af den Grund, at jeg tror, at Nedsættelsen af Medicinpriserne kan blive noget vanskelig, saa længe det i Loven er fastsat, at den mindste Indtægt, en Mand skal have af et Apotek ude paa Landet, er 3000 Kr. Det har i de senere Aar været en saa ganske ringe Fortjeneste, at man ikke